

14. navadna nedelja - leto A

Pridite k meni in se odpočijte

Tedaj je Jezus spregovoril in rekel: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikriš modrim in razumnim, razodel pa otročičem. Da, Oče, kajti tako ti je bilo vseč. Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne pozna Sina, razen Očeta, in nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti. Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in naši boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko.« Mt 11,25-30

Pridite k meni in se odpočijte

Kako lepo zveni naslov današnjega evangelija: Pridite k meni in se odpočijte. Prav počitniško! To razpoloženje, ki ga ustvari Jezusovo povabilo, naj se pri njem odpočijemo, nekoliko pokvari nadaljevanje: Vzemite nase moj jarem. Prvo je kot nalašč za počitnice, drugo pa ... V počitnicah pa ne potrebujemo prav nobenega jarma, mar ni bilo dovolj skozi celo leto? A Jezus pravi, da bo prav ta jarem dal zeleni počitek. Jezus torej vztraja pri jarmu, ki naj ga tudi v počitnicah in dopustih ne odložimo.

Na oratoriju imamo lik apostola Petra. Oratorijski vzklik bo: Na tvojo besedo. Pomislil sem, da nam Peter lahko pomaga razumeti, kaj Jezus misli s počitkom in kaj z jarmom. Njegovo življenjsko zgodbo smo v šestih dneh povzeli z besedami, ki nas bodo skupaj z vzklikom vodile za Jezusom. Poglejmo katere: grem, ljubim, zaupam, bom, ubogam, vztrajam + na tvojo besedo.

Grem, na tvojo besedo. Peter začuti, da je življenje prazno, če ga sam krmari. Da je na nek način lažje biti sam svoj gospodar, mu bo kmalu jasno, a vse čas čuti, da mu nekaj manjka. In če pomislimo na njegov vzkipljiv značaj, si lahko predstavljamo, da ne najde pravega miru. Mar mu nismo v marsičem podobni. Tudi nam pogosto nekaj manjka. V globini pa čutimo, da se lahko spočijemo šele, če se naslonimo na Boga, mu sledimo in vedno znova rečemo: Grem, na tvojo besedo. Grem tja, kamor me ti kličeš. Grem, da storim, kar od mene pričakuješ. Grem za teboj in te tudi na počitnicah ne pozabim. Prvi jarem je torej grem, grem na tvojo besedo.

Drugi sladki jarem je: **Ljubim, na tvojo besedo.** Naporno je imeti rad. Radi bi imeli le toliko radi, da bi se imeli lušno. Več kot to je vsakemu od nas breme. Peter bi izločal. Bil bi glaven, prvi ob Jezusu, prvi povsod. A v tem ni ljubezen in v tem ne bo našel miru. Naučiti se mora ljubiti, vzeti jarem ljubezni nase, ki pomeni, da je prvi vsem služabnik.

In mi? Mar nam nekje v globini ni že jasno, da bomo našli počitek le, če bomo vzeli nase jarem ljubezni. Če bomo vzeli za res geslo: Ljubim, na tvojo besedo.

Zaupam, na tvojo besedo, pa je tretji jarem. Vsi smo otroci. Kako lepo se je nasloniti na drugega in brezskrbno počivati. To otrok zmore. Peter bi tudi počival ob Jezusu, a je preveč poln sebe. Zato se utaplja v svojem napuhu, utaplja ko gre po vodi k Jezusu, utaplja od strahu, ko ne zaupa. Uči se zaupanja, da bo lahko otroško rekel: Zaupam, na tvojo besedo. To je povabilo tudi za nas, da bi našli mir svojim dušam.

Četrty jarem je trpljenje, ki ga moramo sprejeti. Prevedli smo ga v geslo: **Ubogam, na tvojo besedo.** Trpljenje se nam upira, upira se tudi Petru. Zakaj bi moral človek trpeti. Če kaj ušpiči še mogoče, a ne Jezus, ki je pošten. A trpljenje je del življenja in se mu ni mogoče izogniti. Trpljenje je del hoje za Jezusom. Peter, bi lahko rekli, počasi dojame, da mora ubogati Jezusa. Da, mora iti za njim tudi v smrt. Naj bo tudi naša beseda: Ubogam, tudi ko je težko. Beg pred trpljenjem izčrpava in spravlja v nemir. Sprejemanje teže življenja prinaša mir našim dušam.

Preizkusi vere se vrstijo. Peter je bil sicer odločen, da bo sledil Jezusu, da bo ribič ljudi. A vse si je predstavljal drugače. Križanje in smrt Jezusa sta ga močno prizadela. Kaj sedaj? Najraje bi se vrnil k mrežam in bil navaden ribič. Vendar Jezus je dal besedo: nekje mu je že obljubil. Zato je peti jarem skrit v geslu: **Bom, na tvojo besedo.** Torej mora vztrajati. Samo v tem je mir. Tudi mi bi vrgli puško v koruzo, ali pa odšli na 'zaslužen dopust od zvestobe Bogu'. Vseeno raje recimo: Bom, na tvojo besedo. Mir je v tem, da držimo dano besedo Gospodu.

Vztrajam, na tvojo besedo. V hoji za Jezusom ni brezglavih počitnic. Vztrajati je potrebno do konca. In prav v tem je lepota. Mogoče nekoliko na glavo obrnjen svet. Smo v času hitrih in kratkotrajnih rešitev. V tem vendarle ni ne počitka in ne miru. Jezus nas vabi k zvestobi in vztrajnosti, ker ve, da je v tem naša sreča. Recimo z njim in s Petrom: **Vztrajamo, na tvojo besedo, da bi našli mir svojim dušam in se spočili.**